

ANY II

BARCELONA 25 DE

NÚM. 30

OCTUBRE DE 1922

Director Literari: ANTONI OLLÉ i BERTRÀN

Redacció i Administració: COTONERS, 6, ent.º

Jaume Novelles de Molins

Preu: 25 cèntims.

LA ORTOPÈDIA MODERNA

DE BARTOMEU CARCASONA

TALLERS I DESPATX ÚNIC:

ESCLUDILLERS BLANCS, 8 (Darrera Plaça Reial) BARCELONA
telèfon 3328 A

Especialitat en la construcció de la
Cotilla Ortopèdica Moderna per a corre-
gir i curar les **Escoliosis i Desvia-
cions** de l'espinada en tots sos graus.

Braguer articular regulador

model especial de la casa, per a la
retenció absoluta de la hèrnia.

Faixes ventrals de totes classes

per reduir el volum del ventre.

Faixa-cotilla, etc., etc.

Aparells Ortopèdics

i expressos per a cada infirmitat, per-
feccionats i lleugers per a curar o co-
rregir els peus, **Varus**, **Esquino o**
punta, **Genus**, **Valgum** interior o
exterior.

Aparells especials per a paràlisis infantils
Coxàlgias

Cames, braços artificials. Benes de
goma per els recent operats.

Tirants Omoplàtics

per a evitar el carregament d'espatlles

MÉS DE 50 ANYS DE PRÀCTICA SÓN LA MELLOR GARANTIA

Fàbrica de gèneres

de punt de tota mena

Jacinto Oller

ESPECIALITAT
EN ARTICLES
DE SPORT

SANT PAU, 14

(prop de la Rambla)

BARCELONA

: **SASTRERIA** :

Lluís Piñol

Gran assortit en trajes i gabans

Rebudes les novetats
pera la vinenta
temporada.

Jaume I, 15 :-: Barcelona

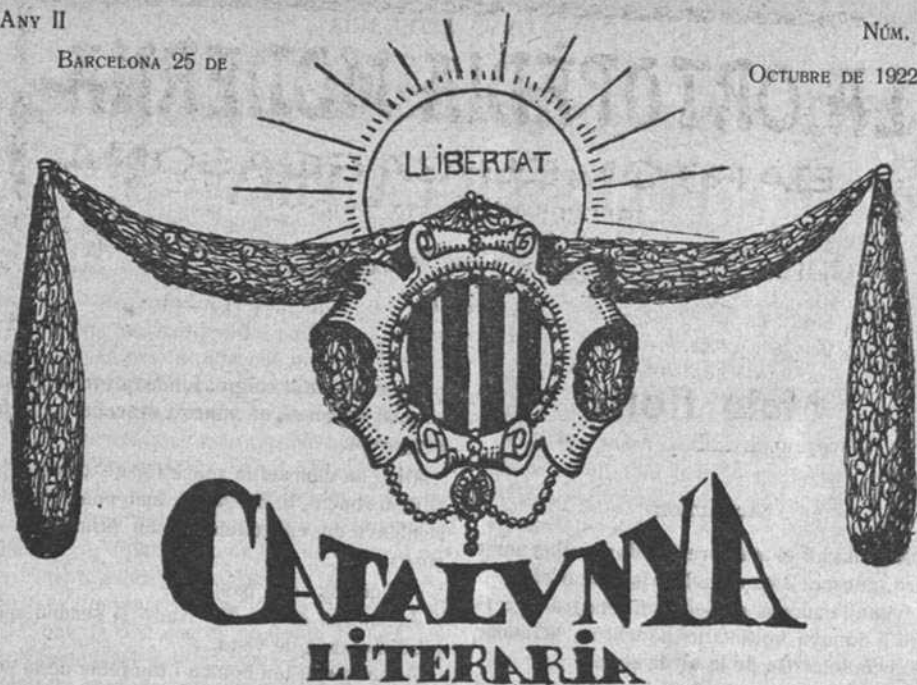
(Entrada Trompetes, 2, 1.ª 2.ª)

ANY II

BARCELONA 25 DE

NÚM. 30

OCTUBRE DE 1922

Director Literari: ANTONI OLLÉ i BERTRÀN

Redacció i Administració: COTONERS, 6, ent.º

Jaume Novelles de Molins

FULLS DE LA VIDA

Maig florit

(Acabament)

Aquella nit el pastoret no dormí fins molt tard, pensant amb aquella trista aparició.

Quan l'endemà es deixondí, encara el cervell li donava voltes, no podent-se arrancar la visió dolorosa de la tarda abans.

I com si les cames obeïssin els dictats del seu cor, En Nadó es trobà sense haver-s'ho proposat davant de la Torre Blanca. Lo primer que va fer fou alçar-se de puntetes i mirar com el dia abans, per la reixa de tanca de la bella casa.

Lo primer que veié fou la senyoreta blanca i dèbil, aeguda damunt d'un balancí, dessota un emparat frondós en el que les campanul·les i la mareselva teixien una garlanda ideal.

En Nadó no s'hauria cançat mai de contemplar-se-la a la damisel·la, i com que ella semblava estar molt abstracta llegint el seu devocionari, el pastoret pogué complaure's passejant els ulls d'una cosa a l'altra, sense cançar-se'n mai.

A fe de Déu que la senyoreta era ben maca, malgrat tot. Tenia uns ulls que semblaven dues espurnes del cel, de tan blaus que eren; i uns cabells com un manyoc de garba, trenats hàbilment, i rematats senzillament amb una llaçada blava.

Si hagués tingut les galtes un xic més roges i el posat menys decandit, hauria estat una gentil fadrina.

En Nadó no se'n hauria mugut mai del seu lloc d'observació, tant a ple hi estava.

Solzament que vingué un instant que la senyoreta va alçar els ulls del llibre i els fixà en el rostre del vailet.

Aquest hauria volgut fondre's tan confós i sofocat es quedà al ventre's descobert per la senyoreta.

Mes, la damisel·la sense fer-ne cas de la seva torbació, li preguntà, amb una veu que semblava un esquellinc de tan prima que li sortí:

—Què fas aquí, pastoret?

Aleshores sí que En Nadó li semblà que perdía el món de vista.

Aquella veu tan bonica i tan feble de la senyoreta l'havia paralytat i no trobava, per més que cerqués una resposta adienta.

Ella, com si res, tornà a parlar.

—Podries entrar, pastoret i em contaries coses del poble.

—Tinc molt tard, senyoreta! —barbotejà En Nadó, amb la veu tremolosa.

—Apa, no et facis pregar, que n'estic molt desitjosa de pagar parlar amb algú.

I la veu de la damisel·la esbalaida era tan suplicant, que En Nadó no trobà excusa per negar-s'hi, i entrà.

Aleshores començà un martiri per el pobre pastoret. La senyoreta no es cançava de preguntar... De sí en el poble hi havien bons aires; de sí les arbrades eren ufanoses; de la la faisó d'ésser de la gent; de sí feia gaire temps que era pastor; de com se deia; de sí tenia companyons, i un munt de coses mes.

I En Nadó anava responent com una màquina, ulls baixos i enrogit fins a les celles.

A l'indret d'això la senyoreta no es cançava de mirar-se'l de cap a peus, amb un esguard que tenia tant de curiositat com de simpatia.

Una volta que En Nadó gosà alçar els ulls fins a ella, la damisel·la li preguntà:

—Em trobes molt esblaimada, veritat?

—Bon xic massa que us hi trobo, damisel·la,

—Les noies del poble no ho són, veritat així com soc jo?

—Elles?... Les noies del poble ésser com vostè? I ca! Totes tenen una morenor de terra a la cara, i una rojor com de sol de posta a les galtes... I no estàn pas decandides com ara vostè, que elles tenen uns braços garrits i són animoses i no els fa por la feina.

—No et plauen, veritat, les noies com ara jo?

—Em plauen més les del poble, encare que elles no són pas tan fines de mans com vostè, ni tenen cabells d'or trenat, ni aquesta veu tan reprima que sembla un toc d'esquellina.

—I et sembla que m'hi posaré bona aquí en el poble?

—I es clar que sí! No veieu que el nostre poble és tan sà! Si poguessiu córrer per la muntanya, a ple sol i al bat de l'aire, i poguessiu regalar-vos en l'aigua fresca de les nostres fonts, i reposar en els nostres boscos, ben de cert que us posariu bona aviat.

A la damisel·la li brillaven els ulls de tanta joia i de tant desitg com sentia de fer com deia En Nadó.

I En Nadó, per la seva part, començava a sentir-s'hi bé en la companyia de la senyoreta ciutadana, i li feia tanta llàstima veure-la amb aquell posat decandit, que ja no callà més, relant-li las belleses del poble, i els llocs sanitosos per a fer salut.

Ella s'ho escoltava embadalida.

—Em plauria tant poguer ésser com les demés!

I ho deia amb un tò tan marcat de recança i amb un deix tan pronunciat de melangia i de dolor, que En Nadó en senti profunda llàstima, i s'ofertí tot seguit per acompanyar-la a tots aquells llocs sanitosos que ell havia anomenat.

I ella acceptà meravellada, i semblà estar tan joiosa d'aquesta proposició que no feia més que riure i regraciar a n'En Nadó.

—Em sembla que serém molts bons amics, —exclamà.

—Jo ho faré tot per que us pogueu curar, —damisel·la...

—Neus —acabà ella.

—Fins us han encertat el nom, damisel·la, —feu ell rient. —De debó fa riure.

.....

Aquella tarda la Bertina, la pastoreta de Mas Fonolís, el trobà més content que un jinjol.

—Què et passa, Nadó, que estàs tan content? —li preguntà en arribar al prat.

—Ja m'ho sé jo lo que em passa, vatua l'espardenya d'un guenyó.

—I no m'ho pots dir, Nadó? .. Veritat que si que m'ho diràs.

—Mireu que en sou de tafaneres les dones. Malvinatge!

—Es que em plau molt veure't content, Nadó, i no sè lo que donaria perque ho estiguessis sempre.

—Doncs, mira ja t'ho diré lo que em passa, perque si no t'ho deia no em callaries mai a preguntes, i per altre part és una sort tan grossa que també no me'n sabria estar de dir-t'ho, vaia.

—Apa, doncs; començ!

—Em passa que he parlat amb la senyoreta Neus de la Torre Blanca.

—Aquella tan esbalaïda que va venir ahir.

—Sí! I no! que he tingut una sort que ni podia esperar-me-la.

I a seguit d'això li contà d'una correguda, sense ni respirar tan sols, tot lo tractat el matí amb la Neus, ponderant la grandíssima sort que és ésser company inseparable d'una damisel la tan rica i tan formosa.

—Amb això noia, ara no em veuràs gaire per aquí. Quan no em trobis pensa que estic amb la damisel·la.

La Bertina tingué por de caure esvaïda. Les paraules del seu amigueta l'havien adolorida tant, i sentia tanta gelosia de que la senyoreta forastera li prengués el «sen Nadó», que tots els esforços de la pobreta eren encaminats a deturar-se l'esclat de plors que pugnava per sortir.

—No et veuré més, Nadó? —exclamà ella amb una veu que trencava el cor.

—No veus que tindrè tanta feina ara amb la senyoreta Neus.

I pausadament, com aquell qui parla de la cosa més entenimentada del món, En Nadó ponderà la sort que tindria si al cap d'alguns anys... ell, en Nadó... pogués casar-se amb la senyoreta rica.

—Però... i això com pot ésser —feu encare la pobreta Bertina, lluint heroicament.

—Doncs, pot ésser molt bé! La senyoreta es posarà bona, i tot ho deurà a mi, perquè jo l'hauré acompanyada a tots els llocs sanitosos del poble...

Doncs res més fàcil, que com a recompença, el seu pare me la dongui per esposa.

Ara sí que a la Bertina li semblà que no ho podria aguantar.

Entretant, En Nadó no callava, sens adonar-se del mal que causaven les seves paraules.

—Sabs lo que és, ésser l'espós d'una damisel·la així, —ponderà encare En Nadó.

Mes, ella ja no escoltava. S'havia portat el devantaló a la cara, i ara plorava abundantment.

—Què tens, Bertina? —preguntà ell estranyat.

Mes, ella, sense destapar-se el rostre feu un pas enllà, i s'allunyà poc a poc, sanglotant fortament, mentres En Nadó com un estaquirot es quedava palplantat, sens atinar amb lo que li calia fer.

La nova corregué pel poble, com un regueró de pólvora.

Tothom parlava del mateix.

Ves, En Nadó com s'havia espavilat! Alguns sentien enveja de la seva sort, d'altres ho celebraven abundantment.

I En Nadó anava fent la seva. Ja feia alguns dies que era company de la damisel·la esbalaïda, i val a dir que era ja notable la millora que experimentava la Neus.

Ara ja no era tan blanca, sino que unes roses colorades s'havien posat en les seves galtes; ni estava tan decandida, ans el contrari se sentia valerosa per a córrer per les muntanyes, i trespasar pel bosc com una daina.

Oh miracle de la Natura! Força poderosa del camp, que res no negues a qui bé et frueix!

Els pares de la donzella no se'n sabien avenir d'un canvi tan sobtat. I En Nadó es sentia joïós com mai, al veure el prodigi, i l'afalagava endevinar la simpatia que veia brillar per ell en els ulls de la damisel·la.

Entretant en el poble passava un cascuriós. Mentres la Neus es posava bona, i les forces li tornaven, i el rostre prenia color, la Bertina anava decandint-se cada dia més, i una tristesa aclaparadora l'atufava.

Cada matí, a trenc d'aurora, la pobreta pujava al cim de Vallflorida, i plorant com una dissortada es posava als peus de la Verge de l'ermita implorant amb tota la fè del seu cor, li tornés el «seu Nadó».

I la Verge, somreia, somreia sempre des del seu trono de roques.

Després de resar bona estona devallava fins al prat amb l'esperança de trobar novament al «seu Nadó». Però l'esperança es marcia cada dia, perquè el pastor no es deixava veure pas.

El reste del dia era un martiri per ella. Ningú, feia molts dies, havia pogut atrapar-li el més lleu somriure en els llavis...

I la flor gemada d'altre temps anava ressecant-se de dia en dia, d'una manera alarmant.

I En Nadó feia sa via...

Vingueren els darrers dies de Maig, i la Neus ja estava del tot bona... Els seus pares havien organitzat una festa en els jardins de la Torre Blanca, per a celebrar el bon esdeveniment.

En Nadó no hi veia de content, el pensar en la gran festa, i en els honors que tothom tindria per ell, en assabentar-se que el verdader salvador de la damisel·la.

El dia abans de la festa, quan En Nadó anà a buscar a la Neus per fer el passeig com cada dia, la senyoreta, despectivament, li digué que ja no el necessitava, perquè ja estava bona i...

—També, sabs, demà vindrà el meu promès a la festa, i es quedarà a estiuajar aquí, perquè... ¿sabs? estem tan agraïts al poble que volèm casar-nos a l'ermita mateix de Vallflorida, en acció de gràcies a la Verge, que tan bona ha estat amb mi!...

I així mateix l'acomiajà.

En Nadó, roig fins a les orelles, donant voltes a la barretina que tenia entre les mans, es trobà en mig del carrer, sense atinar amb lo que li calia fer!

Les orelles li xiulaven, i es sentia una cremor a les galtes, talment com si l'haguessin bafetejat.

Les paraules de la Neus li retrunyien en el cor, com una tronada d'istiu.

Es a dir que ja no el necessitaven, perquè ja estava bona... que tenia promès... que es casarien!

Però no era ell, ... no era En Nadó que s'hi tenia de casar amb la damisel·la?

L'airet suau del matí, li refrescà poc a poc el cervell, i feu via cap al poble..

Però no hi arribà pas... que els passos el menaren cap al prat, freturós de reveure les coses estimades, que per una trista follia havia deixat.

La Bertineta ja hi era, amb el seu posat decandit, i la seva carona esblaimada.

Avergonyit En Nadó de presentar-se novament davant de la seva amigueta, anava per regular, quan de sobte, un crit vibrant ple de joia, fendí llargament l'espai:

—Nadóoooo...—

Ell es girà i tots dos restaren corpesos de retrobar-se.

—On anaves, Nadó?—feu ella tota torbada.

—Jo... enlloc... aquí—respongué ell fent embuts.

I seguidament, afegí, veient el posat d'ella:

—No et dic que venia aquí?... Perque ara ja no me'n mouré més, d'aquí, Bertineta.

I anava a explicar lo succeït, quan ella agafant-li amorosament la mà, l'interrompé, mirant-se'l amb els ulls plens d'alegria.

—Anèm, anèm, Nadó a l'ermita de Vallfloreida, que donarém mercès a la Verge.

Ell, com un infant es deixà conduir... Després se la mirà fit a fit, i veient-la tan esblanquida, se li feu la llum en el cervell, i exclamà amb tota l'ànima:

—Pobra Bertineta! I còm ha sofert la porbrissona! Però et juro, Bertineta, que no et deixaré mai més, ho sents? mai més. Que ara en faré solemne promesa a la Verge de no deixar-te més.

Tot pujant, camí de l'ermita, enllaçats de mans, s'adonaren que aquell dia el mes de Maig, havia escampat una florida exuberant.

P. MATALONGA

El millor per al cabell

== Tònic Rissador == RICHARTE III ==

CONSERVA Y RISSA

:: AL NATURAL ::

Diposit y venda:

Salmeron, 72 : Tel. 249 G.

Vestireu sempre elegant

: i econòmic si vos :
: proveïu a : :

L'ESTISORA

Salmerón, 89.-Gracia

Els subscriptors de nostra revista, seran distingits amb un present.

De la cambra rectoral (*)

Dins de la pau d'aquella casa pia
plena tot ella de frescals sentors
el sol s'hi fica per passar-hi el dia
en mig de belles i ufanoses flors.
I enamorat, aixís que matineja,
entrant a raig pels amples finestral,
per sobre'ls mobles envellits passeja
la seva llum de flames celestials.
Fins admirat d'aquell relotge escolta
el cant metòdic del petit cucut
i le sentor que aquell niuet envolta
d'encens puríssim en l'espai perdut.
Guaia d'uns llibres el conjunt exacte
dalt d'uns prestatges ben arrencats,
com general que presència l'acte
de la revista d'uns ferrenys soldats.
Passa per sobre de la llumenera
que hi ha en la taula prop del finestral,
la que a la nit la seva llum lleugera
aclareix l'ombra del antic casal.
Aprés alegre sobre'l marc passeja
d'un quadre antic que penja en la paret
i entocudint-se boi pessigolleja
la cara franca d'un sencill vellet.
Prò un xic enllà, ont més joïós s'atura,
troba una creu amb un Sant-Crist petit,
que'n la llantieta d'enfront d'ell hi sura
un flam que crema amb parpelleix seguit.
Te en creu els braços amb la noble gesta
com si volgués amb ells abastà'l món,
duu la corona per demunt la testa
que l'hi flagella la blancor del front.
Unes violes de fa poc cullides
castes reposen en els peus creuats,
com perfumant les tràgiques ferides
roges i enceses com clavells badats.
Al bes del sol sembla que prengui vida
l'imatge xica del Sant-Crist desnú
i apar encèndres en la carn marcida
la sang bullenta que altre temps va dú.
I en el costat, de sobte, amb llum encesa
la llaga sembla un facetat rubí
que al rebre'l raig de la claró que'l besa
ses refulgències fa de cop lluí.
I quan el sol ja té la faç morenta
boi amagant-se rera del serrat,
la seva llum que ha esdevingut rogenta
va passejant-se sobre l'envigat,

fins que perdent se vers la llunyania
per la tenebra sempre perseguit,
mira el Sant-Crist amb trista melangia,
com el qui mora pel coltell ferit.
I sembla encar que diu amb veu alada
al Bon Jesús que mor clavat en creu:
—Oh Santa imatge per mi venerada
ha tocat l'hora qu'he de dir-te adeu.
Puig altre terra mes clarors espera
per despertar-se amb l'auba del treball,
i al vèurem neixer cada jorn venera
la meua faç, amb el seu cant el gall.
Prò tornaré ben prompte al neixel' dia
per aclarir-te amb santa devoció
amb el meu foc, Jesús de l'agonia!
el teu cos nuu retrobarà'l caló.
I l'astre rei, allà en la serra lada,
mira'l bon Déu poc a poc s'envà,
i sembla dir-li amb sa subtil mirada
al sol que's pon: —i Adeu, fins a demà!
I aquella cambra, tota silenciosa,
al venir l'ombra de la santa nit,
espera amb goig que torni l'agradosa
claró del dia que ha quedat dormit.

ANTONI OLLÉ BERTRÁN

(*) Poesia guanyadora de la Viola d'or als Jocs
Florals de la Bonanova.

Pluja matinal

Les imatges del passat,
com roses de primavera,
van ressorgint dins l'espirt
i augmentant-me la tristesa.

La pluja segueix caient
amb aburrida cadència;
freda, monòtona i trista...
pluja de plors i de penes.

Obro un llibre de memòries,
llibre de les coses velles,
i m'arriba fins al cor
la remor de fulles seques.

FERRAN D'EGARA

¿Sacrilegi?

La tarda es presentava trista. El sol, que durant el dia fou esplèndid, s'havia amagat, era vençut per un trespol de denses boires que invadien l'espai insondable, com volguent privar-nos la fatalitat d'aquell to alegre i alentador d'un raig de sol... El vent xisclava i amb la seva força invencible despullava els arbres de les fulles mortes que, com una trista pluja, anaven caient entorn del dissortat Robert que estava pensatiu i distret en el silenci insoportable del jardí.

La cascata milenària deixava caure amb armoniosa calma un rajol d'aigua que semblava sempre la mateixa, i que amb els xiulets del vent era l'única cosa que interrompia el silenci de la trista tarda...

De sobte, una rialla alegre i fresca com una rosa d'Abril, li feu bategar fortament el cor... Mirà penosament per entre l'hermosa muralla de florits rosers...; jno, no era ella! Era la germana petita, el verdader «enfant terrible» de la casa.

Pocs moments després, per l'ampla escala que donava accés al jardí..., com una dolça fada, com una visió divina, baixava irradiant i esplèndida, la Teresina... l'amor de la seva joventut...

Les mans s'encaixaren fortament... els llavis tremolaven les paraules... dels ulls que s'interrogaven inefablement devallaven rius de perlejades llàgrimes...

—Teresina, amor meu, no destrueixis la meua vida, no posisombres en el meu pervenir, no matis en flor l'il·lusió de la nostra joventut...

¿Què vols que fassi? ¡Ja no puc tornar enrera, tots ho volen aixís... tinc de resignarme, tinc de portar la creu de la meua trista dissort!

—Però... ¿podrà convencet més més l'obra destructora d'aquells que volen posar un vel enfront de la nostra felicitat, que la magnitud incomparable del nostre amor?

—¡Oh, Robert! ¡Si sabessis tu quantes amenasses, quantes coses nefandes em diuen, quantes males accions!...

—¡Oh, malvats! ¿I és la teua tia qui tant s'empenya en tancar-te en les sinistres om-

bres d'un convent, en fer-te monja, en arrebatart dels meus braços, dels braços de la teua felicitat, en nom d'una vocació que no saps de quin color es vesteix, de quines sensacions i dolces ens fa sentir?

—No, es que no és sols ella, mossèn Josep es qui més s'empenya...; ell em parlava de quan seré monja... somreia d'una manera...

—I tu, ¿per què no t'imposes?

—Perque si'm resisteixo em diuen aquelles coses nefandes..., aquelles amenasses...

—¡Oh monstres, monstres! Doncs jo seré qui t'arrencaré del jou d'aquests sers despreciables que volen envoltar-te en les tenebres del claustre malgrat la teua manca de vocació...

—¡Oh, no, Robert; ja és tart are; seria un sacrilegi!

—¡Un sacrilegi! ¡I ets tu, amor meu, qui parla de sacrilegi! Tu amb qui volen cometre el més horrorós i inaudit de tots els sacrilegis...; tu. ¡Oh Teresina! quina suprema felicitat constitueix en amanegar la inefable i dolça idea de la maternitat... en ésser una esposa model i amantíssima; de tot això volen privarte'n la maldat i l'hipocresia estretament aliades. Però vencerà l'amor, vencerà la raó, vencerà la veritat... ¡Fugiré!

—Oh no, això no, Robert!

Callaren. El vent ja no xiulava. Tornava a regnar per tot aquella quietut que sols interrompia aquell rajol d'aigua de la cascata que saltava perennement com una cosa morta, autómata, inconscient...

El sol tornava a enviar sobre la terra sos últims raigs horabaixens... Un aïret subtil, voluptuós i acariciant, perfumat de roses, magnòlies i gardènies, feia somourer suauement la formosa cabellera d'ella...

Ell s'apropà més a l'orella i li digué apassionat:

—Teresina, no vacil·lis, fugim!

—¡No... per Déu...!

—¡Anem-se'n! Aquí aprop, molt aprop, passa el tren, dintre una hora ell ens portarà lluny... a Figueras, a Girona, a Barcelona. D'allí aniré més lluny encare; a París si t'agrada...

—No... no... seria un crim, un sacrilegi.

—¡Un sacrilegi! La terra ens brinda el seu refugi fins més enllà de lo intermitent.

La Primavera la seva alegria, la joventut, l'Amor, la felicitat inefable, la Llibertat, la vida... ¡Oh Teresina!

D'aquí tres dies et veuries ja privada d'aquestes coses tan essencials com indispensables en la vida. D'aquí tres dies les parets austeres i tristes d'un convent t'haurien arrebatat a la Vida, a la llum pura, al Món, a la Llibertat i al Amor. Això és impossible; això ho evitarà el tren que dintre poc passarà i se'ns endurà camí de la Felicitat.

—¡Contestam! ¡Digam que vindràs, que fugirém, que no vacil·les!

Ella plorava apoiant la seva testa formosa i perfumada a l'espatlla del aimat...

—¿Què penses, Teresina? ¡La vida ens crida, ens designa un camí tot ben cobert de flors!

—¡Seguim-lo!

—¡Robert!

La veu tremolosa d'ella havia pronunciat un nom, el del aimat. Allò era una resolució heroica i decidida... una afirmació...

Una hora després, se sentí un xisclet allà lluny, molt lluny...

Dos enamorats, amagadets, al sentir-lo s'escriuiren i s'abraçaren fortament, tremolant davant del moment que s'apropava. Tornà a sentir-se el xisclet, ja més aprop, com un crit de victòria, com una esperança realitzada, com un alé de llibertat esplendorosa...

I un soroll de ferro que s'arrocegava pesadament feu tremolar la terra al entorn d'ells, com un terratrèmol...

—¡Ay, Robert!—digué ella mig plorosa.

—Anímat, amor meu, la vida és nostra; la llum natural i la llibertat és feta pels sers humans!

I aquella fera de ferro i de foc, travessant plans i montanyes, els porta lluny... lluny... vers a la Vida, vers l'Amor...

I el tren, al perdre ja de vista, sols una boireta blanca escapant-se per l'espai, deixà com únic record, mentres corria joïós portant l'Amor i la Felicitat a llunyanes terres oït

un jou odiós no podria privar-los d'aquella Llei de Naturalesa.

RAMON MAGRE RIERA

LA MALALTA

Doncelleta enamorada
d'un quelcom inconegut,
flor mancada de rosada
en sa bella joventut,
doncelleta enamorada
que l'amor mai t'ha volgut.

Be se jó que estas malalta
d'un mal que ningú coneix,
que esblaimada et fa la galta,
i en tos ulls un cercle hi deix,
be se jó que estas malalta
d'un mal que molt se sofreix.

I te veig embadalida
tot fitant pel mirador,
quan la llum esmortuïda
del sol post se filtre al cor,
i te veig embadalida
decandint com una flor.

Que passes totes les tardes
cercant del sol l'últim bes,
tébi bes que'n secret guardes,
com es guarda el del promés
que passes totes les tardes
anyorant un bes encés.

Un bes fort sobre'l teu llavi
amb el cor tot desfallit
i sentirte sense agravi
tota estreta contre un pit,
un bes fort sobre'l teu llavi,
tot ell foc, dolç, infinit.

Mes dels jorns pasen les hores
esperant a cada instant
l'Estimat per qui tú plores
qui el teu cor va somniant,
mes dels jorns pasen les hores,
per morir tot anyorant.

FRANCESC PALÀ I BUSQUETS

Preus de subscripció: BARCELONA: Trimestre Ptes. 1'25 — FORA: Ptes. 1'50

ES PUBLICA ELS DIES 10 i 25 DE CADA MES

Llegidors!

Afavoriu els anunciants

— de —

"Catalunya Literaria"

amb els vostres encàrrecs

CALÇATS
MARIAN CUBI, 3.

TELEFON 715.6.

FERRAN GUIU

SASTRE

Especialitat en
trajos a mida

Gran assortit
en gèneres per
a la temporada

Als subscriptors de "Ca-
taluña Literaria" se'ls
farà un 10% de descompte

Sant Pau, 15, principal

Empordanesos!

En venir a Barcelòna
hostatgeu-vos al

HOTEL SANT AGUSTÍ

Plaça Igualtat, 3, i carrer Hospital

□ □ □

Hostatges complers
desde 9 ptes. diàries

CUINA DE PRIMER ORDRE

Servei a la carta
i per cuberts

Especialitat en banquets per a bodes i bateigs

Lliure